PORTAL OBERT

Revista del Seminari de Barcelona

Nº 35 – NOVEMBRE 1989

EDITORIAL

Au, tornem-hi!. L´any acadèmic 89-90 ja és iniciat!. És el retorn de totes les activitats del Seminari i de les dues Facultats.

També PORTAL OBERT torna a aparèixer, després del gran parèntesi estiuenc (del que donem una ampla informació a les nostres planes interiors), cada nou curs comporta canvis, nosaltres també els aportem, des de la presentació i des de l´equip que empeny endavant aquest mitjà d´informació i expressió de tot el Seminari.

Els canvis en els membres de l´equip són importants i significatius, els anys no passen en va i els redactors de la revista van abandonant inexorablement l´equip davant l´evidencia del pas del temps. Però la flama resta encesa i nova gent la va avivant. Sortosament això assegura la continuitat d´una revista que sortosament arriba al seu setè any d´existència.

Aprofitem aquest moment per engrescar els nou-incorporats al seminari a col.laborar a la revista amb articles i col.laboracions, perquè P.O. es fa entre tots, i és tasca de tots.

Benvinguts tots un any més, en especial a aquells que col.laboren o llegeixen per primer cop P.O.

Estiu'89

SUMARI

Inaguració del Curs

El dilluns dia 2 d´octubre la "Sala verda" de l´edifici carrer diputació s´inagurà curs 1989-90. Mn Prat pronuncià discurs inagural altrament "discurs de la corona", destacà el fet tradicional aquella trobada, però assenyalà ue el més important era l´Eucaris- ia. Recordà que a l´Estiu molts ens haviem trobat gràcies a diferents rutes que s´han fet (i de les que en parlem en aquest número). Saludà especialment els nous perquè estrenen ambient i perque això es complicat. l nombre té la seva importància firmà- però no és tot, Jesús pocs va fer molta feina, el que cal és gent entregada. Aquest curs són 13 els nous molts porten ja un primer erniment.

eferint-se al curs passat à que s´havien fet passo nts en el camp de la i l´estudi. Important é la tasca pastoral on avançant, en el sentit és un lloc no per presumir ser seminarista sinó per r una tasca. En uns llocs més fàcil que en d´altres, rquè hi ha parròquies de totes s línies i maneres de fer.

El punt que remarcà més és de ser conscients de l´espiri- litat específica del prevere.

El prevere és un home de Déu a qui la fe li traspua: pregària, saber-se acompanyar espiritualment... Totes les altres coses són importants, però necessiten anar acompanyades d´això

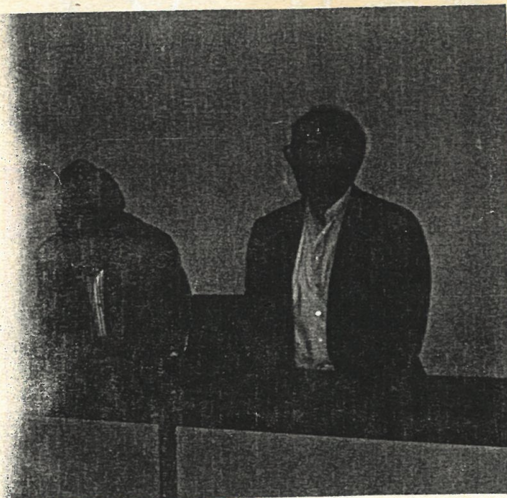
Incidí també en el do del celibat, difícil pero do, i en el testimoni que ens han donat companys, capellans...

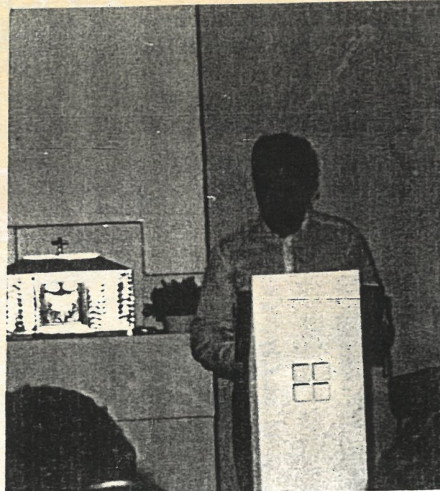
Estem en temps de preparació, reflexió, maduració, no encara de missió. D´això depén el futur pastoral de la nostra diòcesi.

A continuació es presentaren els nous d´enguany i es celebrà l´Eucaristia, concelebrada per l´equip de superiors. Mn Prat aprofità la diada "dels angels custodis" per dir-nos que hem de ser com ells en el sentit d´entregar-nos al Pare com a nens, no infantilment, sinó escoltant el missatge, estant atent. Donà dos models a seguir: Sta Tereseta de l´infant Jesús i St Francesc.

Conclogué el dia amb el sopar conjunt de tots els seminaristes on es feu la ja habitual fotografia de rigor dels nous (que apareix en aquest número).

E.P.O.-D

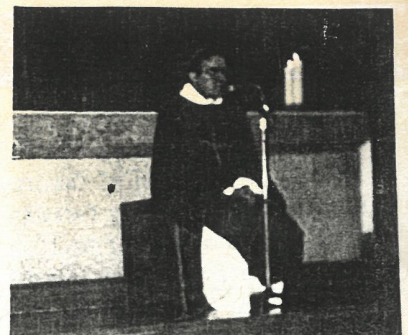

Dimecres 4 d´octubre es feu la Inaguració ofical del curs a les dues facultats, amb la pressència del Cardenal Jubany (Gran Canceller)i 7 bisbes catalans A 2/4 d´11 es celebrà l´Eucaristia, on el cardenal parlà sobre els camins per arribar a la veritat,i com les dues facultats tenen un paper important en aquesta recerca. A continuació a l´aula magna els dos degans Gaspar Mora i J.M. Coll llegiren la memòria de les dues facultats i el Dr. Frederic Raurell llegí la lliçó inagural titolada "Teologia bíblica, a l´encalç d´una difícil identitat".

Missa d'amics difunts

Dijous dia 2 de novembre se celebrà a la capella del Seminari una Eucaristia en memòria dels amics del Seminari cridats a la casa del Pare. Presidí la celebració el bisbe auxiliar Dr. Lluis Martínez Sistach.

Jornades de Formació: Congrés d'espiritualitat

El passat divendres 27 d´octubre ens vam trobar en la primera "Jornada de convivència i formació" d´aquest curs que tot just comencem Se´ns va fer una presentació sintètica del Congres d´Espiritualitat sacerdotal que es va celebrar a finals d´aquest estiu a Madrid, tot esperant que apareguin publicad des les actes.

Primer de tot Mn Joan Alemany va fer una presentació global del Congrés. hi distingia tres línies de força que conduien la feina feta:

1.- El ministeri sacerdotal com a font de santificació espiritual en ell mateix. Viure totes les activitats pròpies del capellà com moments importants d´enriquimen i de vivència de la pròpia espiritualitat.

2.- El presbiteri diocesà i la seva comunió amb l´Església local. Com el presbiterat es complementa entre tots els seus membres i com hi ha d´haver-hi fraternitat i unió en el seu conjunt. La força espiritual del presbiteri parteix d´una comunitat unida i forta, i que sap interpel.lar.

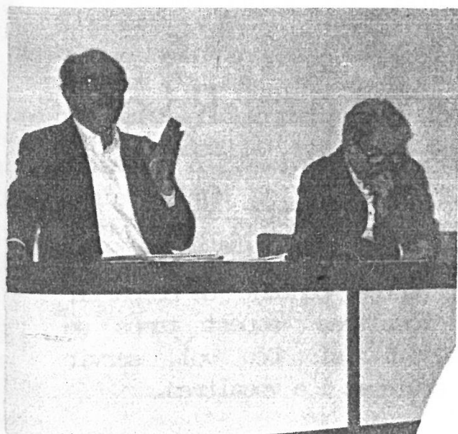
En aquesta línia es va produir la ponència del Cardenal de Milà, Carlo Maria Martini, preguntant directament sobre la manera com cadascun particularment viu la seva vida espiritual ja com un camí cap a la santedat. En el ministeri hi ha moments concrets, moments de referència per poder mantenir la vida espiritual amb joia i alegria. Com poden ser les celebracions de l´Eucaristia, que són l´eix d´aquesta vida espiritual, encara que en molts moments costa mantenir la il.lusió i la sintonia. O el Consell Pastoral, on es convina un grup de persones que tenen un sincer afany evangelitzador. o el tracte personal amb la diversitat de persones que configuren aquesta Església local.

3.- Les devocions, les expressions particulars de la fe. La ponència de Marcelino Legido, capellà diocesà de Salamanca, insistia en la importància d´estudiar l´Evangeli per veure com ens anem configurant a imatge d´aquell al que volem seguir.

Aquesta feina de ponències ews completava amb un treball complementari en grups a partir d´un qüestionari sobre l´aspecte treballat. Joan Alemany destacava la ririquesa que va comportar aquest intercanvi d´experiències i vivències tan llunyanes i diverses.

Tota aquesta feina de ponències i treball de grup es veia complementat amb diverses comunicacions que insistien o destacaven punts concrets del treball.

En el segon moment d´aquesta jornada, Mn Prat, va fer una presentació més detallada de la ponència que havia presentat Lorenzo Trujillo, rector del Seminari de Ciudad Real, que duia per títol: "Relacions pròpies del prevere i la seva espiritualitat".

El ministeri sacerdotal arrenca de l´església particular. Ser prevere és ser membre d´un presbiteri que es relaciona sagramentalment amb el bisbe que el presideix.

En aquest presbiteri el bisbe fa present el do del Pare enmig d´aquesta Església particular que és obra del Pare. la relació entre el bisbe i el presbiteri ha de ser col.legial, la tasca la porten entre tots; servicial, es fa com a fills i germans; i de manera fraternal, en l´Eucaristia fa el servei de la pressència del Senyor enmig de la comunitat.

El carisma de la presidència eclesial. L´Església particular és una unitat de carismes, de dons de l´Esperit. Enmid d´aquests carismes el prevere desenvolupa el servei de presidència de l´Eucaristia, una potencialitat de la persona que ha de caracteritz tota la seva vida d´una manera especial.

La secularitat del ministeri que arrenca de la relació amb el món a partir de l´Església particular que es troba inmersa en una realitat molt concreta. El prevere assumeix l´església particular, una realitat concreta que és un lloc privilegiat de cultura i evangelització.

Aquesta secularitat ha de ser viscuda amb uns trets propis com són: la defensa de la identitat cultural subjacent en la realitat; l´obertura a la salvació, que és universal, en comunió amb totes les minories, conscient del pecat estructural; proximitat amb els problemes de l´ambient; la discreció i el respecte a les opcions de consciència dels laics; i l´amplitud pastoral, sempre obert a tot el poble.

Un cop acabada la presentació s´apuntà la possibilitat d´aprofundir algun d´aquests aspectes quan apareguin les actes, en alguna propera jornada, recés...

ENRIC TERMES

Els nous

Víctor Martínez, Narcís Ribot, Joan Manuel Serra, Paco Gimeno, Ferran Moreno, Enric Termes, Frederic Camps, Josep Esplugas, Antonio Moreno, Xavier Pich, Josep Baena i Xavier Aymerich.

Víctor Martínez

Me llamo Víctor Martínez y tengo 18 años. Procedo de la parroquia Sta Rosa de Santa Coloma de Gramanet y mi rector es Mn Felip Quadra, arcipreste de la misma localidad.

Estoy muy contento de haber entrado en el Seminario y de encontrarme con los compañeros que, junto a mí, formamos el Introductorio. Mi único deseo es hacerme discípulo de Cristo y compartir con alegría e ilusión mi vocación.

Narcís Ribot

De Sant Feliu de Guixols (5-11-1951). Administratiu del ram turístic. Vaig assistir a les parròquies de Sant feliu i a les catequesis. la vocació va venir ara farà uns set anys.

Estudis de teologia (3 anys a l'Institut de Teologia i 3 anys als Complementaris). Actualment resideixo a la "residència de la Sagrera". Faig reciclatge d'assignatures de Teologia i asisteixo a la Parròquia de Sta Teresa de Jesús.

Joan Manel Serra

Després d'haver passat la meitat de la meva vida a l'estranger he decidit de tornar a la meva terra per preparar-me pel sacerdoci. Vaig viure 5 anys a París (França) amb la meva família, fent el batxillerat, Després he passat 8 anys als EEUU a Houston i Austin, la capital de l'Estat de Texas, estudiant enginyeria d'ordenadors els primers 5 anys, un master d'informàtica i finances els següents dos anys i un any d'estudi de teologia en un institut ecuménic

La meva vocació sacerdotal ha nascut a rel d'una experiència com ajudant al pare Javier que és el sacerdot encarregat de l'apostolat als estudiants llatino-americans en el campus de l'Universitat de Texas.

Estic molt content d'aquest curs introductori perquè em permetràconéixer bé la meva pròpia Església i cultura, així com donar-me una base fonamental pels estudis de sacerdot.

Xavier Aymerich

Hola! Em dic Xavier Aymerich i Miñarro i sóc de la Sagrera, tot i que també estic molt relacionat amb el barri de Sant Andreu per diferents motius: vaig estudiar al col.legi dels "Padres" de la Sagrada Família, he jugat a waterpolo i sóc monitor de natació al C.N.Sant Andreu, etc. A part de la Parròquia de Crist Rei, on formo part d'un grup de la JOBAC, també col.laboro a la parròquia de Jesús, Maria i Josep. El curs passat vaig acabar Filologia Catalana a la Universitat Autónoma, i enguany estudiaré el curs introductori al Seminari de Barcelona.

Estic il.lusionat, i espero que amb l'ajut de Déu i de tots vosaltres la nova etapa de la meva vida que començo sigui molt profitosa.

Xavier Pich

Em dic Xavi Pich i estic a la Parròquia de Maria Reina. Començo Introductori per veure si el sacerdoci és el meu camí. Estic força content de compartir amb vosaltres aquest temps de prova, i si Déu vol, servir a la societat i a vosaltres.

Ferran Moreno

Me llamo Fernando Moreno Calvo, soy de Barcelona, del barrio de la Verneda. Procedo de la comunidad de Sant Lluis Gonzaga, respondiendo a la llamada.

Espero encontrar en todos mis precedentes un buen modelo a seguir, de seminaristas comprometidos, activos y ejemplares.

Frederic Camps

Sóc en Frederic Camps i Cuscó. Tinc 25 anys i vinc de la Parròquia de Sta de Cornellà on m'hi viag començar a incorporar fruit d'un trobament amb el Crist en un Curset de Cristiandat. Vaig acabar els estudis de Dret i el Senyor em cridà. Estic a la vostra disposició per fer realitat tots junts cada dia el seguiment de Crist.

Josep Baena

Autoretrato de un labrador

Me pusieron José, nombre bíblico
grabado en mi corazón llevo
Baena con ahínco,
e Iniesta como segundo jamás
pierde el ritmo.

Nací hace 25 años en un hospital
y mi vida empezó a cambiar
cuando nació en mí, aquel Niño
en un portal.

Estudié, trabajé y también fui
pecador
me arrepentí, luché y empezé
ser "labrador".

Me pusieron José, nombre bíblico
y quiero que mi vida tenga sentido
al darle al pobre lo que falta
al rico

Enric Termes

Em dic Enric Termes i fa vint-i-sis anys que camino per aquest món. Vinc del barri de la Verneda on col.laboro a la parròquia de Sant Lluís Gonzaga. Acabo de finalitzar la carrera de Filologia Catalana i he estat treballant de "buròcrata" en una federació d'esplais i centres juvenils.

Francesc Gimeno

De la parròquia de Maria Reina de Barcelona.

Des de fa temps pertanyo al grup de catequistes de la meva parròquia.

Pel desembre del 86 vaig entrar a formar part del Centre d'Acolliment de Vocacions Sacerdotals del nostre seminari, on, fins ara, he compartit amb altres les jornades de convivència i reflexió.

Va ser com una resposta al Senyor que convidava a seguir-lo...

Es com un camí que comença, amb l'alegria d'aquell que troba el tresor amagat.

Josep Esplugas

Em dic Josep esplugas i Capdet, tinc 40 anys, barceloní de la Parròquia de la Concepció.

Vinculat a l'escoltisme i guiatge catòlic des del 1967. Responsable diocesà del 1978 al 1985. Des del 1985 responsable de les relacions exteriors del moviment.

Professor de materies humanístiques en diverses escoles cristianes (sóc llicenciat en Filosofia, filologia catalana i diplomat en teologia). Actualment professor a la Salle Gràcia a 3r de BUP.

M'interessa el treball pastoral amb els joves i en l'ensenyament.

Mort de la mare de Mn. Ramon Prat

El dimarts dia 7 de novembre es produia la mort de la Sra Concepció Pallarés, vidua de Prat, mare de Mn Ramon Prat. El dimecres amb l'Església plena de St Vicenç de Sarrià es realitzà l'exequial presidit pel mateix Mn Prat.

Dimarts 14 a la mateixa parròquia es celebrà la missa en memòria de la difunta. Descansi en la pau del Senyor.

Accident de Mn. Jubany

Mn Josep Maria Jubany tingué un accident mentre baixava del seu vehicle, que el portà a Urgències a l'Hospital Clínic on fou operat uns dies més tard. Aquest contratemps l'obligarà durant un cert temps a guardar repós i a no moure's gaire de la residència de la Sagrera.

50 anys sacerdotals

El dia 8 d'octubre a la Catedral el Dr. Jubany celebrà amb el poble fidel els seus 50 anys de sacerdoci. Amb el temple ple de cristians que li volien retre homenatge el Dr Jubany dedicà tan emotiu dia a la pregària per les vocacions, aportant una pastoral sobre aquest tema "la joia de ser capellà" que es repartí en acabar la celebració.

El dia 12 de novembre fou ordenat de prevere ENRIC SANCHEZ I TORRELLES, a Sant Andreu de la Barca.

Seminaristes en el món obrer.

Pozuelo de Alarcón (Madrid), 22,23 i 24 de setembre de 1989. Arribem a la Residència "Emaús" a mig matí, després d'unes poques llargues hores d'autobús -son i xafogor i cintes de video- i encara desorientats en cloure la desconeguda ruta des d'Atocha fins a Pozuelo via Chamartín, que hem seguit fent el badoc.

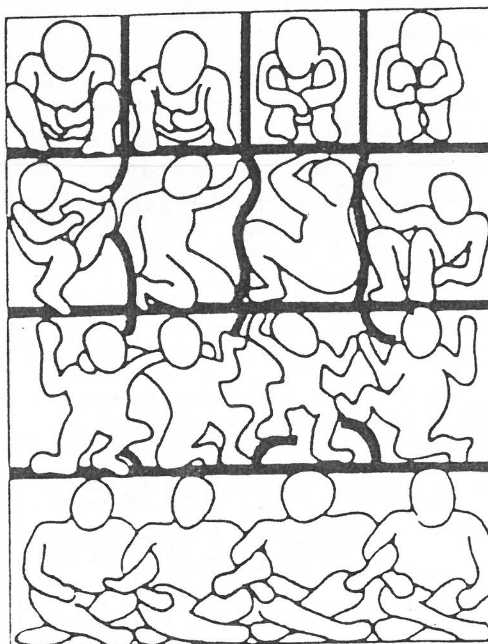
Enguany en som tres, vinguts de les diòcesis de Tarragona i Lleida i Barcelona. En Francesc és el "veterà"; l'Antonio i en Joan s'estrenen: galdosa representació! Ens reben una colla ben nombrosa de companys d'arreu de l'Estat, tots plegats una quarentena.

L'Encontre és punt de trobada de gent molt diversa, d'experiències molt diferents i de semblants interessos: conèixer i compartir les realitats i les il.lusions del nostre compromís en el món obrer i en els ambients marginals. Per alguns això tot just és una esperança llunyana; per d'altres una opció madura i interpel.lant, per tots la certesa d'un camí difícil però plenament fidel a l'Evangeli en el seguiment de Jesús-pobre.

El treball gira entorn de tres grans temes: "Lectura militant i cristiana del món obrer avui", "Missió i tasca del consiliari en els moviments apostòlics obrers", i "moviments apostòlics obrers i pastoral parroquial". Sempre es parteix del testimoni dels ponents -militants, consiliaris...- que es confronta amb l'experiència dels presents: no en surten grans declaracions, sinó la constatació que, amb gran fidelitat a la realitat del món obrer avui i a l'evangeli, cal seguir afermant l'opció per aquests homes i dones marginats per la societat i massa sovint ignorats per l'Església.

Tornem cap a casa contents, però sense eufòria: anem pensant en els nostres ambients, en tota la gent que coneixem i en la que, sense conèixer-la, espera de nosaltres un gest generós que dia a dia ens acosti i ens configuri al fill del fuster de Natzaret, pobre amb els pobres, lliure i compromès amb la justícia, apassionat treballador del Regne.

J.C.i B.

Per terres de Castella

Encara que quedi una mica lluny en el temps crec que no està de més dir quatre coses sobre com vaig viure la sortida final de curs que van fer la gent del Convictori.

Vam marxar el dia 23 de juny de Barcelona per anar directament a Salamanca, i des d'allí i durant els sis dies que durà la sortida anàvem compaginant moments de convivència, de pregària de broma, amb les visites a llocs d'interés cultural: la universitat Pontifícia de Salamanca per exemple, o la "Casa de las Conchas", i un itinerari per diversos llocs teresians en terres castellanes: Àvila, Alba de Tormes, monastir de Vernela...

Quan anavem visitant els llocs per on passà Santa Teresa, i en general veient les terres castellanes, vaig veure com la sortida m'ajudava a entendre millor la mentalitat castellana -veint el seu paissatge, aquelles planes immenses, austeres,...- i també per a entendre com era aquella dona de Déu, austera, amiga de la veritat i senzilla. Des d'aquí s'enten millor quan diu Sta Teresa que "la humildad está en la verdad".

És veritat que no som carmelites ans seguim un altre camí, so som diocesans, però crec que és interesant redescobrir novament l'espiritualitat teresiana, una dona que tenia els peus a terra i el cor molt amunt.

JOSEP LLUIS AGUILAR

Santa Teresa (Avila)

Viatge a Galícia

Imatge de la nostra espera a Vigo a conseqüència d'un descuit.

El centre d'aquest viatge que els seminaristes de tercer i quart vam fer del 4 al 13 de setembre, era doble: d'una banda entrar en contacte amb el "Projecte Home" de rehabilitació de drogaadictes; de l'altra, descobrir "in situ" la situació original de molts dels emigrants de les nostres parròquies que provenen de Galícia.

El viatge, en tren, ens aportà un temps llarg per compartir l'estiu que encara cuejava, i també un coneixement més gran entre els companys de les dues residències de la Sagrera i Diputació. De Barcelona vam anar directes a Vigo, on, gràcies a un "petit" descuit, vam poder gaudir llargament de la seva magnífica ría. D'allà, emprenguérem camí cap a Bembibre. hi vam arribar cap a mitjanit.

L'endemà, 6 de setembre, va tenir dues parts ben diferenciades. Al matí vam fer una visita turística a Astorga, el bisbat al qual pertany Bembibre. Allí ens va rebre el bisbe Antoni Briva, fill de Sitges que havia estat rector del Seminari de Barcelona. Entre els monuments més destacats hi poguérem visitar hi figura la Catedral i el Palau ~~Episcopal obra de Gaudí.~~

A la tarda, travessant camins plens de pols, vam entrar en contacte amb la tasca diària d'una mina de carbó. L'experiència fou dura i realista: vam baixar a on els picadors anaven fent avançar la mina per explotar un nou filó; vam patir en propi cos una petita part de la duresa del treball sota terra, haver-se d'arrossegar, tenir un espai de moviment molt limitat, embrutar-se de carbó des de les mans fins als pulmons, suportar el soroll estrident del martell perforador (durant set hores seguides) i els seus vuit kilos de pes. Després vam entrar també en una altra mina en un procés d'explotació més avançat amb tot el sistema de vagonetes i de selecció del carbó ja instal-lat. L'encarregat ens feu cinc cèntims de la situació que pateixen: un treballador de la mina es jubila als quaranta anys degut al fet de la silicosi; això comporta el problema de què fer quan es deixa de treballar, que sovint es resol mitjançant el recurs de l'alcohol; la situació econòmica dels treballadors no és massa bona, i el que més cobra, el picador, és també el que més risc corre i el que a abans té problemes de silicosi; el miner viu de la mina i per a la mina, tot el seu món és la mina; a més, la comarca del Bierzo viu quasi totalment de les mines, tot just ara s'estan introduint noves indústries.

A la nit vam tenir una llarga estona de sobretaula amb les monges que ens acolliren, les Dames Negres, i un parell de capellans amb els quals col.laboren pastoralment. En primer lloc ens presentaren la realitat de Bembibre, un poble format per tot un conglomerat d'emigrants, fins del Paquistan. Amb 15.000 habitants, els homes es dediquen al treball de les mines i les dones a l'Agricultura i a la ramaderia. Els grans problemes són els de l'alcoholisme i el de la viudetat de les dones, també els dels immigrants, sobretot portuguesos. La pastoral ve marcada per la religiositat popular i la sacramentalització. Entre els grans problemes pastorals hi ha les dificultats de coordinació entre parròquies i capellans que a nivell de Bembibre i rodalies han intentat resoldre. la pastoral juvenil és inexistent, ja que els joves han de marxar fora del poble per estudiar o posar-se a treballar a la mina. També és molt difícil la tasca amb els homes, el treball a la mina dels quals els torna molt masclistes, els allunya de l'Església i els aboca a l'alcoholisme. A la diòcesi hi ha pels volts de 300 capellans, molts amb sis o set parròquies, i molts també establerts durant la setmana a Ponferrada donant classes.

El dijous 7 vam anar a conèixer el "Projecte Home". La Yolanda la monja que juntament

amb tot un equip hi ha tingut un paper important, ens va explicar com la iniciativa va sorgir quan en una assemblea de joves, un grup de drogaadictes va demanar que també se'ls fes quelcom per ells. Els inicis van venir marcats per una gran però ingènua voluntat que el drogadicte manipula i explota, fins al descobriment i posada en marxa del P.H. En aquest projecte, l'atenció no se centre en la droga sinó en la persona, la qual amaga un problema refugiant-se en la droga. per descobrir allò del que fuig, es tenen en compte tres aspectes: els sentiments, que els conegui, els controli i els expressi; el comportament, recuperar la possibilitat de ser responsable; l'àrea racional-existencial, que trobi satisfacció en la nova vida positiva per no haver de tornar a la droga. Les teràpies usades són diverses: autoajuda, del mirall (no jutjar, sinó manifestar com un veu l'altre) ... El projecte consta de tres fases: a la primera es tracta d'aconseguir que el drogaadicte s'adoni que el problema és ell i no la droga; a la segona, de veure en què cal canviar; i a la tercera, de recuperar la identitat social, rehabilitant els valors fonamentals de l'honestedat, la responsabilitat i l'interès pels altres. La relació amb la família és constant, però de vegades ve marcada pel ressentiment de veure que aconsegueixen quelcom que ells no han pogut; també hi ha ressentiments per part dels rehabilitats perquè ara senten escrúpuls davant un comportament incorrecte.

Els inicis remots del Projecte es situen als E.U.A., amb l'intent de rehabilitar els militars drogaadictes que venien del Vietnam. Un sacerdot italià ho va visitar i en va fer l'adaptació per a Europa que va esdevenir el P.H.

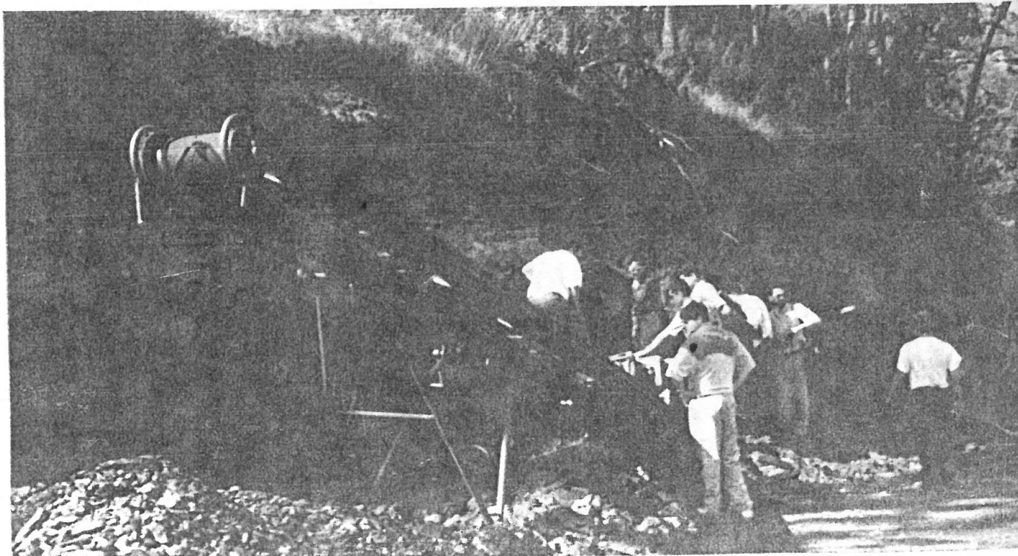
Entre els seus puntals hi ha el treball en equip sotmés a revisió diària, evitant que es creï dependència d'una persona. A l'Estat Espanyol el projecte fa 5 anys que funciona, i és a Madrid, València, Bilbao, Vitòria, etc. Econòmicament, se sosté mercés al voluntariat, l'ajuda de Càritas i els donatius particulars; a més, cada família aporta el que conscientment pot i entre totes les aportacions que fan es cobreix el 50% de les despeses.

A la primera fase hi ha la figura de "l'acompanyant" que vetlla pel "yonki" mentre deixa tota mena de droga i passa el "mono"; com que aquesta figura s'havia aprofitat per fer-hi negoci s'optà per obrir dos pisos, un portat per dos monitors i un altre per pares en cadascun dels quals hi ha un grup de drogaadictes. Hi ha tot un seguit d'elements que cal tenir en compte: un és el de la "comèdia" que munta entorn del "mono", que no és per res més que per aconseguir diners i atemorir la família, explotant-la, en aquests casos s'ha de ser radical perquè no se n'aprofiti; un altre és el de les mullers i les promesesque acostumen a ser dèbils i dependents del drogaadicte; molt sovint són causa de recaigudes perquè no compleixen el que els marca el P.H.

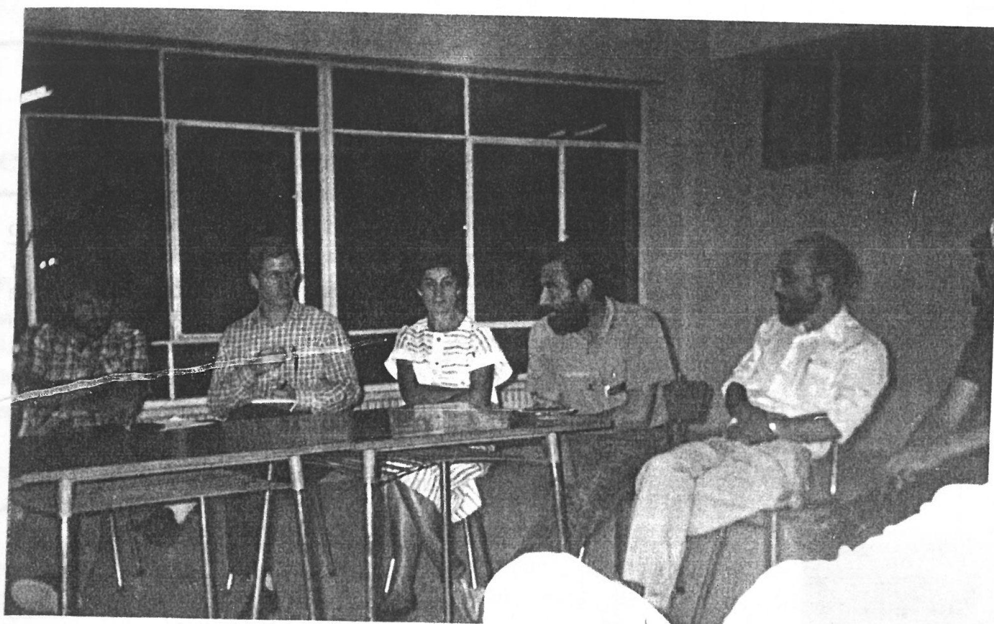
Després de l'explicació de la Yolanda, vam visitar els tres centres de les tres fases: el d'acollida, la granja de la segona fase on vam tenir una bona estona de xerrada amb un grup de drogaadictes, i el pis de la tercera on ja es treballa en la reinserció social. Fou especialment interessant la xerrada amb el grup de la granja on viuen interns durant la setmana. Ens serví per descobrir grans punts de contacte entre el P.H. i el Seminari, pel fet que, amb les degudes diferències, ambdós són projectes educatius de tota la persona, tot i que els fins són diferenciats. També ens va sorprendre la gran sinceritat, senzillesa i l'assumpció de la vida que havien deixat enrera com una part de la seva història personal.

El dia es clogué amb la visita a "Las Médulas", antigues mines d'or explotades pels romans que actualment ofereixen un paisatge magnífic de terra roja formant un seguit de "médulas"; una visita al Museo del Bierzo Alto a Bembibre (de vestits i objectes tradicionals de la comarca) i una conferència sobre la comarca del Bierzo.

L'endemà, dia 8, emprenguerem el camí cap a Santiago tot seguint la "ruta jacobea". Al matí, amb una boira espessíssima,

Davant de la mina que vam veure tot entrant al seu interior

Amb els capellans amb qui treballen pastoralment les monges de Bembibre

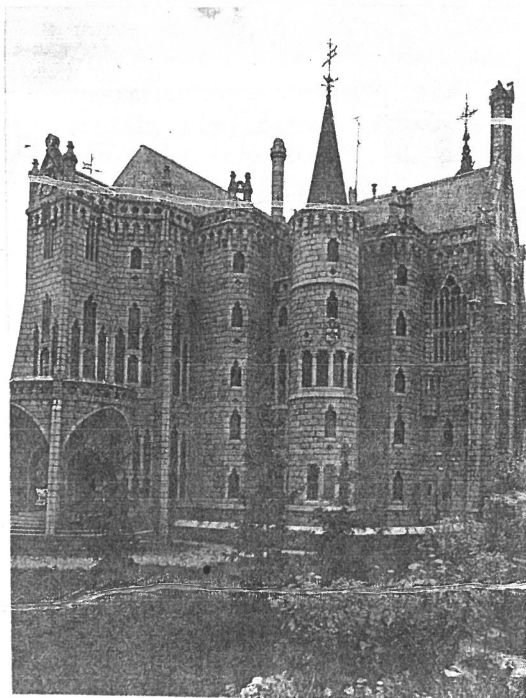
identificació amb el país però que no es manifesta políticament; la importància al món rural de les pensions dels avis que sovint són el mitjà de subsistència més gran i més segur; la consciència entre molta gent que el gallec és una llengua de pagesos i obrers que no es pot fer servir "ni para hablar con Dios ni con el alcalde".

participàrem en la "romaxe" (romiatge) de la verge de Cebreiro, un aplec dels més populars de Galícia que és un exponent clar de com és la religiositat popular de Galícia. Allà mateix, poguérem gaudir de la seva fantàstia gastronomia: "pulpo gallego". Vam compartir aquest dinar i una llarga sobretaula amb un grup de tre monges que viuen a Hospital de Cebreiro i que es dediquen a la pastoral rural: una com A.T.S., una altra com a professora, i la tercera com a mestra en el projecte de preescolar a la pròpia casa (per als nens que viuen en cases o llogarret isolats). A mitja tarda vam rependre el camí, visitant el monastir benedictí de Samos, i arribant a Santiago a la nit. Allà ens vam allotjar al col.legi dels "germans" de la Salle.

El dissabte dia 9, vam participar de la "XII romaxe dos creentes galegos" que tingué lloc a l'Ancoradoiro de la ria de Muros. Aquests romaxes intenten aconseguir una més gran conscienciació de la gent quant a la importància del fet diferencial gallec, sobretot a l'interior de l'Església però també en el camp social i polític. És una matinal, cada any en un lloc diferent, en la que es fa una celebració eucarística que intenta connectar amb la gent i amb els seus problemes, donant molt de relleu aa la participació mitjançant la música, la cançó, el diàleg i l'element simbòlic teatral.

Després la gent s'asseu en ròdols per dinar i, després d'una petita actuació, en aquest cas del grup Saraibas, se'n torna a les respectives parròquies. A la tarda, vam poder conversar una estona amb la Marta Sopeña (catalana) i el seu marit en Xosé Lois Vilar. Ens van informar sobre el moviment IRIMIA: nascut a la diòcesi de Mondoñedo-El Ferrol, forma un grup que, establert civilment, pretén unir la identitat del país gallec amb l'expressió religiosa, dos factors que històricament han anat separats; el moviment inclou l'escola "vento" de monitors del lleure, els "cruceiros" que són encontres d'agents de pastoral, els "romaxes" de caràcter decididament cristià i la revista IRIMIA que amb una tirada de 2000 exemplars va especialment deestinada al sector obrer-camperol També ens van posar al dia de la situació de la nació gallega: la crisi enorme que ha suposat l'entrada a la C.E.E que pretén convertir Galícia en la reserva forestal i d'indústria de la cel.lulosa (refusada per tothom) d'Europa; les dificultats que suposa el fet que hi ha una

Va sel el diumenge que el vam destinar a visitar la ciutat de Santiago. Voltant, voltant, vam trobar una processó de la Mercè d'un marcat tipisme: la banda, la gent amb els ciris, les nenes i nens de primera comunió... A les dotze vam participar a la "políglota" missa del pelegrí a la catedral i a la tarda visitàrem les tombes de Castelao i Rosalía de Castro, els pares de la nació gallega. També a la tarda tinguerem una bona estona de conversa amb el teòleg Andrés Torres Queiruga,

El Palau Episcopa d'Astorga, obra de Gaudí

El Col.legi de les Dames Negres de Bembibre

director de la revista "Encrucillada" de pensament cristià i traductor d'una part important de la Bíblia en Gallec, la presentació pública de la qual vam presenciar al "romaxe" de l'ancoradoiro de Muros (aquest va ser un moment de màxima emoció pels gallecs donada la importància del fet). Ell, professor també de fenomenologia de les religions a la universitat civil, ens va assenyalar la necessitat eclesial de fer una síntesi personal entre l'home d'avui i l'home cristià per tal de poder oferir als homes, i especialment als joves del nostre món, un missatge actualitzat i que respongui realment a la seva recerca de trascendència que en no sentir-se satisfeta al sí de l'Església es refugia en la droga, la superstició, la religiositat popular.

L'últim dia sencer d'estada a Galícia, dilluns dia 11, el vam compartir amb l'equip pastoral de Romariz-Abadín, diòcesi de Mondoñedo-El Ferrol, format per Manuel Regal, i Xosé A. Miguelez que havia estat de seminarista a Barcelona i per fidelitat a les pròpies arrels va tornar a la seva terra gallega. També vam tenir una estona de diàleg amb ells sobre la situació de Galícia, que des de feia uns quaranta anys estava sumida en una profunda crisi provocada pel pas brusc d'una economia rural autàrquica a una economia de mercat; i sobre la situació de l'Església amb capellans molt grans i poc favorables a canvis, que s'han de fer càrrec de moltes parròquies (ells dos n'atenen onze) amb sous molt baixos que els obliguen a mantenir la pràctica habitual a Galícia de "contractar" capellans per als enterros.

Després de gaudir d'una magnífica empanada gallega, vam anar cap a la ciutat de Mondoñedo on ens va atendre el bisbe, Mons Xosé Gea, valencià, i en el seminari diocesà on vam dormir aquella nit.

El dia dotze vam emprendre el camí cap a La Coruña. La vam visitar i a mitja tarda agafàvem el tren per retornar a Barcelona. amb la impressió d'haver descobert l'autèntic rostre d'unes terres, el Bierzo i Galícia, que fins llavors ens havien estat velades.

JOSEP MARIA TURULL

La Catedral de Santiago de Compostela

Amb els germans de St. Joan de Déu

Saber amar es la grandeza de quien se sabe libre. Libertad que echa raíces cuando, en uno mismo y para cualquiera, ya no hay distinción u obstáculo desde la propia realización a la vida que transcurre. No acabamos de creer que la pérdida, que todo compromiso u opción implica, nos hace vivir aquello que hay de plenitud en cada mundo y en cada historia. el temor de que algo muy singular de uno se pierda en lo que es transitorio, que no ofrece garantía de estabilidad, e intereses a corto plazo, acaba por encerrarnos en la cáscara del desencanto, que se endurece con el paso del tiempo.

los santos de siempre, son los que quizá entendieron, no sin desgarro interior, lo que significa vivir la sensibilidad o vocación recibida junto con la misión profética, en un mismo sentido: por la vía del amor y la pobreza. Substituir la miopía por la fe y el cálculo por la entrega supone, a menudo, el darse contra algo que por duro tiene sus efectos secundarios. Para unos, la locura del despojo, para otros el grito de la cruz. mientras nos empeñamos en pasar a la historia, por el tiempo retenido y adiestrado por nuestras pisadas, Cristo seguirá condenado a la sacristía para las buenas ocasiones.

De la mano de San Juan de Dios, sabemos que la inquietud tiene su precio, la fe su historia y la misión su destino. El precio del Espíritu es el no saber de dónde viene ni a dónde va, pero a la vez prepara un corazón inquieto capaz, en su día, de inesperados hallazgos. Participar del destino de Cristo y en El encontrar lo que será definitivo: la pobreza del amor, que por ser auténtico, muere a manos del hombre y por él; y la grandeza de ser hijos que constituye un puñado de hermanos del común rincón de bondad que hemos recibido

los días vividos en el albergue son una exigencia de que esa inquietud no cese, en nuestros días, y alcance a gente concreta que repita con S.Juan de Dios, que nada es más grande que ese "nadie" que, sin rumbo o postrado, sufre. Servirse de estructuras, organismos y proyectos sociales de asistencia es cosa de sabios. Escaparse de ello en favor del que ni siquiera conoce o entiende nada, o aprovechar la ocasión para desmantelar su miseria, es cosa de santos. El resultado es morir por un esfuerzo que no convence, perdidas las fuerzas, perdida la vida, ganando a muchos para Cristo.

Al salir pienso en las comunidad des de hermanos, en las de cada barrio y en la Iglesia, y en cada cristiano de a pie. Todavía hay muchos Juan Ciudad. Y uno siente la propia vergüenza de peresenciar, a lo mucho acompañar, lo que es vivir sin tener nada, sin saberlo. y me asusta todavía más el debate anunciado entre la historia que me estoy haciendo y la que el Padre me hace tocar.

Que nuestro santo haga de cada hermano y de cada comunidad una pequeña ermita de los Mártires, donde resuene con fuerza su grito interior lleno de gracia. El silencio del refugiado, que no cuenta para la oficialidad, los ojos despiertos del que deja la cárcel en el museo de sus entrañas, el beso triste de la niña, o la lucha solitaria del que sólo sabe luchar, saldrán del albergue y serán ciudadanos. Uno los mira en sus rezos y sabe que uno de sus pasos vale por noventa y nueve de los propios. y que lo que para nosotros es pobreza, para los ojos de Dios es heroismo.

PERE MONTAGUT I PIQUET

Jerusalem

Aquest estiu un grup format per nou seminaristes en etapa diaconal realitzaren el viatge a Terra Santa també anomenat "de final de carrera". aquest viatge està organitzat per la Conferència Episcopal Espanyola, des de la Comissió de Seminaris i universitats i es realitza per a tots els seminaristes d'Espanya, que es troben en la mateixa situació que aquests nou de Barcelona.

Aquest viatge aporta també uns coneixements històrics i teològics d'aquells llocs sants, tasca encomenada aquest any a Dr. Jose Manuel Sánchez Caro, degà de la Pontifícia Universitat de Salamanca. Els seminaristes feren estada a la "Maison d'Abraham". Mn Felip Juli acompanyà als seminaristes de Barcelona.

Exercicis d'ordes

Els exercicis d'ordes es realitzaren del 4 al 9 de setembre a la casa d'espiritualitat Josep Manyanet de Begues i foren dirigits per Mn Carles Solé Perdigó.

A aquests exercicis participen tots els candidats per a preveres o diaques de totes les diòcesis de Catalunya.

E.P.O.

David'89

Si passegeu una estona pel col.legi La Salle Bonanova, i heu tingut la sort de poder participar en el Multifestival David, no pot evitar una certa sensació de tristesa i nostàlgia. les centenàries pedres del col.legi semblen esquerpes i fredes sense el càlid torrent humà que les va habitar durant aquells cinc dies. I sens dubte es difícil de transmetre en unes poques i també fredes pàgines tot el colorit, tot el cúmul d'experiències fascinants, tots els contactes humans i personals que va representar. Amb tot, intentarem ferho el millor possible.

¡Si haguessin de definir amb alguna paraula el David, escolliriem sens dubte una: IMAGINACIÓ. Com diu A. Pronzato, "és una pena molt gran que la imaginació no hagi estat acollida, amb tots els honors, en l'estret cercle de les virtuts".

El David intenta posar remei a aquesta secular mancança fent una aposta arriscada, decidida, per la imaginació. I ho fa mostrant les increïbles possibilitats artístiques i expressives de la fe, aprofitant qualsevol mitjà per fer arribar el missatge en especial a un jovent que troba el discurs oficial i clàssic llunyà, inassequible, moltes vegades obsolet. Es un intent de posar-ho al seu abast, parlant nosaltres el seu llenguatge i no obligant-los a pujar-se al nostre, que troben fred i que no diu res. no és això el que es vol dir quan parlem d'una Església servidora, o sigui, que s'abaixa i es fa propera, com el mateix Jesús, que és creadora de nous llenguatges com el mateix Esperit tot ho fa nou?. Hi ha necessitat d'anclar-se en un mitjà, en una forma d'expressió, en un estil musical, de sacralitzar-los quan han perdut la seva força evangelitzadora?. El David, amb tots els seus participants, diu NO.

Però, no es limita a dir NO, sinó que també diu SI. Sí a tot el que sigui esforç de creació, de fer punts de diàleg, de noves iniciatives, fets des de l'Esperit, que fa parlar en tots els llenguatges (Fets 2,7-11), i no obliga a parlar a ningú en el seu sinó que parla a cadascú en el propi. Aquesta és la vocació del David: fer arribar a tots el missatge (joiós, i quin mitjà millor per expressar-ho que l'art) en el seu propi llenguatge. I el ventall de possibilitats és impressionant, com ho eren les possibilitats dels tallers. Des dels tallers més teòrics i de continguts, com el "Fe i Cultura" del teòleg Rovira Belloso, que va donar un explèndid marc teològic al diàleg amb el món secular, fins als més pràctics de dansa, mim, cinema o cómic.

Molt sovint pels passadissos s'escoltava una pregunta que va ser com la cantinel.la que es repetia cada dia: I tú a quin taller vas?. Gent que buscava desesperadament el taller del Nando i recorria 7 vegades l'edifici. Cassettes i grabadores a dojo. Alguns anaven d'un taller a l'altra per tastar una mica de tots i no perdre's cap. Altres que triaven a l'atzar. L'espectacle era realment pintoresc, talment transmetia l'activitat i vitalitat incesant i encisadora d'un formiguer. Obviament, no varem poder assistir a tots, ni molt menys, els tallers. Necessàriament t'has de fer un cert plan amb allò que més t'interesa, i fins i tot has de renunciar a molts pel problema de la simultaneitat. Malgrat tot vam intentar escollir un elenc que ens donés una panoràmica el més amplia possible.

Així vam introduir-nos en el camp de la música religiosa de la mà de Theo Martens, un cantautor belga que si com cantant és formidable, encara ho és més com a persona; un testimoni impressionant de com la música pot ser un instrument de lluita pels drets humans i pel Regne de Déu, a partir de la seva experiència de mestre amb nens immigrants a un barri suburbial de Brusel.les. Molt interessant va ser també la taula rodona de cantautors, en la que van participar: Larry Hogan, Giosi Cento, Luis Alfredo, Mario Milanese Theo Martens... Tots van coincidir en la validesa del que s'ha fet fins ara, però també les

immenses possibilitats encara per conquerir i per portar l'Evangeli al jazz, rock, pop, és a dir, a qualsevol tipus de música. I que aquesta tasca compta amb mols aventurers que amb il.lusió, però no amb pocs esforços i dificultats que ja l'estan fent, com es va veure als plats forts del David: els concerts. Malgrat les dificultats, com la pluja de la Nit de Catalunya o l'obligat trasllat de l'estadi al teatre "amablement" demanat pels veins mitjançant la policia, els concerts van ser un éxit i van mostrar fins a quin punt la música té un irresistible poder d'atracció i pot ser un excel.lent mitjà de comunicació de la fe, a part de donar un rostre joiós, diferent, d'autèntica alegria pasqual. Tothom pot rescordar les memorables actuacions de Larry Hogan, Kairoi, Edén, Giosi Cento, Theo Martens, el grup barcelonés Crit, i un llarg etc...

Però el David no és només un festival musical. Pretén abarcar tot el món de l'art i les comunicacions. Per això hi van haver també tallers i mostres de mim (a càrrec de Siro López), de ballet, de teatre, de corals. El món del cómic va ser tractat amb una genial mescla de seriositat i profonditat i de sentit de l'humor per Nando en un cicle de 3 tallers, que

entre acudit i acudit va crear en nosaltres la consciència de l'increible valor expressiu del "garabato", i la força comunicativa de la tira d'humor.

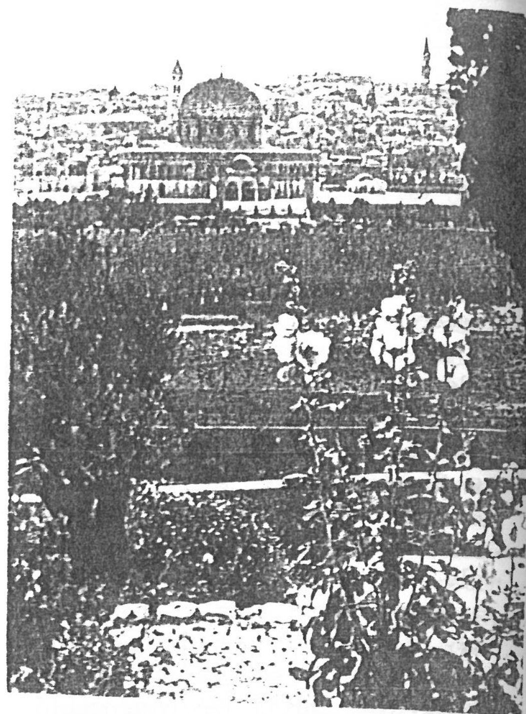
Un altre camp amplíssim, el dels mass-media fou abordat en diversos tallers de cine, video, periodisme, pero sobretot en una taula rodona entre professionals com V.A. Guillamón, J.M. Casasús, L. Gomis,... sobre l'Església i els medis de comunicació social, a la qual va quedar patent el retras històric de l'Església en aquest camp tant determinant, i la necessitat de bons professionals cristians en aquest medi, més que la creació de medis cristians. Però no només van ser tractades problemàtiques del món de l'art i la comunicació. La pressència de Sor Genoveva i Sandalio va recordar que tot això és en va si no és dins d'un esforç global per apropar-se a tots els allunyats, especialment els més necessitats de tota mena d'atenció. Sense aquest esperit de fons, potser tot quedaria en pura estètica i façana. Amb tot l'aplaudiment atronador i el recolzament económic que va rebre Sor Genoveva per la seva tasca durant l'eucaristia va demostrar que entre els participants l'esperit de les benaurances bufava ben fort (també es va ajudar a una escola a Nicaragua). Aquest va ser un altre dels aspectes del multifestival: la pregària, que cada matí es feia en 4 llocs i modalitats diferents, i una Eucaristia que molts recordarem com una experiència realment extraordinària

Hi ha un altre David, el que no surt als diaris, el que no trobaràs als horaris i programes oficials. És el David dels contacte humans, de les amistats creades o re-creades, de les descobertes personals, del coneixement d'aquella Església viva feta per persones concretes que arreu treballen per allò mateix que tú també intentes portar endavant com pots. Et fa descobrir-te membre d'una Església més bellament una quan més meravellosament plural. Aquest David ni el pots sentir en cassettes, ni llegir-ho en ponències, ni t'el podem transmetre en aquestes pàgines. Només el pots entendre si et fiques de ple en aquest tot orgànic que es diu David, vivint-lo i fent-lo viure.

ENRIC HIDALGO
R. OCTAVI SÀNCHEZ
Amb la col.laboració de JOAN ARQUER

A Jerusalem

Tenim sempre la por que una visita a Terra Santa ens defraudi, que no respongui a les nostres expectatives.

La meva experiència d'aquest estiu, en participar del curs bíblic organitzat allà per la Conferència Episcopal espanyola per a seminaristes de tot l'Estat, ha estat del tot positiva: més aviat vaig tornar amb la sensacio que allò que havíem viscut en 15 dies de no parar per tot el país era tan "fort" que no ho podia assimilar del tot.

Portats per una bona organització del curset, ens vam poder adonar que és ben cert allò que el cristianisme és una religió que té una dimensió històrica, ben concreta, i que Déu es va fer home i va conviure entre nosaltres. i vingué a viureen un món conflictiu, al sí d'una religió amb tensions i enfrontaments... en una Palestina tan dividida com la que trobem encara avui.

...I vam fer l'experiència que la realitat física parla i ajuda a entendre una vida concreta: el paisatge, la geografia el clima, l'activitat de les gents,... tot configura una cultura, una manera de viure que és la que recull la Bíblia. i llavors captes la importància i la significació vital de certes imatges i paràboles bíbliques (el desert, el camí, l'aigua, la pesca, el pastor i el seu ramat, l'herba que floreix al matí i al vespre s'aseca...).

... I se't fa evident que el Fill de Déu es va encarnar aquí, enmig de tot aixó, i va anunciar la Bona Nova a uns ulls i unes orelles que veien i sentien tot aixó. I et sents cridat a trobar quines són les paraboles que interpel.laren els ulls i les orelles de la gent que conviu amb nosaltres avui.

... I quan veus el poblet de Cafarnaüm, amb unes vint cases posades totes de costat, i veus la pobresa de les coves on vivien les poques famílies de Natzaret t'adones també que Jesús va portar una vida molt de mida humana: res de grans mítings, res de tota una campanya de màrqueting al darrera per a "vendre" la Bona Notícia,... Tot al contrari, Jesús va sembrar la llavor del Regne en el cor d'aquells 12 que el seguien d'un poblet a l'altre i d'unes quantes dones i uns quants homes més que es van sentir "tocats" i alliberats. I la llavor del Regne va anar creixent sense saber ben bé com.

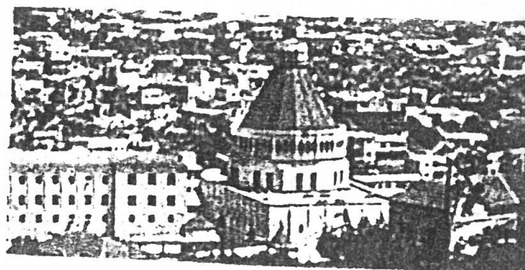
... I l'experiència del sepulcre buit: potser no va ser en aquella mateixa tomba, potser va ser 50 metres més enllà. Tant se val, als homes ens ajuden els elements concrets. També al nivell de la fe: poder palpar el sepulcre buit i fer l'experiència ben misteriosa que la vida ha fet esclatar la mort per sempre més; i que zixó ha tingut lloc en un moment concret de la història i en un home que visqué amb nosaltres i per nosaltres.

... Va ser important, al mateix temps, l'experiència d'empalmar amb la fe de molts cristians que ens han precedit en la fe i en el seguiment de Jesucrist. Així com la convivència, no gens pacífica, amb les altres religions (ens explicava un palestí cristià que tant la religió jueva com la musulmana es va fanatitzant i radicalitzant cada cop més, sobretot entre la joventut; i això provoca un èxode important dels cristians).

... Vam poder viure, també, l'experiència d'un país dividit socialment i econòmicament, en tensió constant pels carrers i carreteres, un país ocupat, controlat per un dispositiu militar impressionant, que viu sota la por dels qui et controlen; un país en el qual els infants palestins no van a l'escola (almenys a les zones ocupades) perquè, et diuen ells "estem d'intifada"; i així juguen pel carrer a matar-se entre ells o al primer que passa, i s'entreten a tirar pedres si s'apropa algun cotxe jueu; però també un país on els infants de la "intifada" juguen a fer volar estels (uns estels molt rudimentaris) quan al vespre s'aixeca un vent fort sobre la ciutat de Jerusalem i el sol s'amaga a ponent. llavors et surt dintre pregar amb el salmista: "Pau a Jerusalem!"... Pau en aquesta terra.

Ja podeu suposar que en aquest articlet queda tot només apuntat o suggerit; al darrera de cada punt hi ha molta cosa viscuda, molta experiència a anar integrant en la pròpia vida.

TONI ROMAN

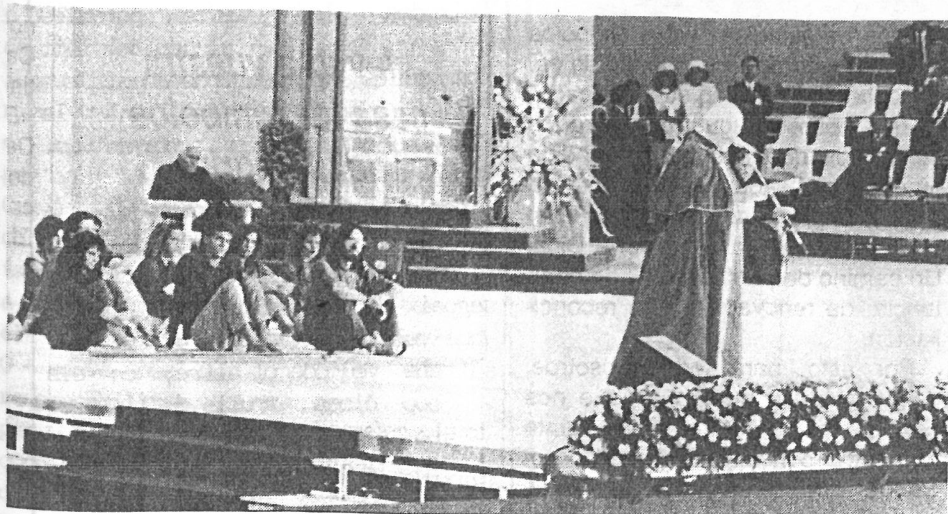
Amb el Papa a Santiago

"Vinc a Santiago com a succesor de Pere per encoratjar els meus germans, per albirar les forces dels joves i confortar-me amb ells, i per anunciar Jesucrist com a camí, veritat i vida. Per comprometre-us a tots en la construcció d'un món on resplandeixi la dignitat de l'home, imatge dede Déu, i es promogui la justícia i la pau. I, seguint el testimoni de l'apòstol protomartir, St Jaume, vull invitar els joves que obrin els seus cors a l'Evangeli de Crist i siguin els seus testimonis-màrtirs, ara que som a les portes del tercer mil.leni."

Aquestes foren les primeres paraules que Joan Pau II pronunciava tot just baixat de lavió a l'aeroport de Santiago de Compostela, i bé podriem dir que són com el resum de tot allò que aniria dient en els dies en que conviuria amb els més de quatre-cents mil joves, procedents d'arreu del món, que havien anat a la capital de Galícia amb motiu de la IV Jornada Mundial de la Joventut, per enfortir i festejar la seva fe cristiana.

Abans, però, de la vinguda del Papa hi hagué l'anomenada Setmana Prèvia, uns dies de preparació. Durant aquests dies els joves vinguts de 72 països del món es reunien a la Catedral per a la "Missa del Pelegrí" (tres cada dia, a les 8.30, a les 12 del migdia i a les 4 de la tarda). Durant el matí hi havia la possibilitat de rebre el sagrament de la reconciliació en diferents llengües i, durant dues hores, es celebrava una catequesi a les esglésies assignades als joves dels diferents països o les diferentes llengües. A la tarda hi havia taules rodones i col.loquis sobre temes d'actualitat, relacionats amb el lema de la Jornada: "Jesucrist, camí veritat i vida". Finalment, a les darreres hores de la tarda hi havia concerts o encontres festius, i alguns dies, vetlles de pregària en els monestirs de religioses contemplatives de la ciutat, en la mateixa catedral o en espais oberts.

Els joves catalans, arribats a Santiago, participàrem en els actes que tingueren lloc a l'Església de St. Miquel,

situada prop del Seminari de Santiago, els cants dels quals foren interpretats pel Grup Instrumental de Sta Maria de la Geltrú, dirigit per Albert Tort i format per 45 membres, d'edats entre els 14 i els 22 anys. Coordinà la preparació dels actes de l'Església de St. Miquel el pare Antoni Serramona delegat de Pastoral de la joventut del nostre Arquebisbat.

El dia 16 d'agost dirigí la catequesi el Sr. Bisbe Auxiliar Mons. lluis Martínez i Sistach que centrà la seva exposició en aquestes dues parts: Jesús és el camí que porta al Pare: Jesús és el camí que porta als germans, aspectes tractats a partir de la Paraula de Déu i del contingut del missatge del St Pare als joves de tot el món amb motiu de la IV Jornada Mundial de la Joventut, remarcant de manera especial que l'Església ens porta a Jesucrist i cap els germans.

El dia 18 d'agost, a la mateixa església de St Miquel, dirigí la catequesi el nostre Sr. Cardenal Arquebisbe, que parlà del tercer element del lema de la Jornada: "Jesucrist és la vida". El Sr. Cardenal explicà el desig de realització personal que avui té tothom, sobretot els joves, realització molt lligada a la llibertat personal. Invità als joves a rebre el sagrament del perdó i de la reconciliació i a dir, ben sincerament, aquesta

pregària del cor de les Esglésies d'Orient: "Jesús, fill de Déu, tingueu pietat de mi, que sóc un pecador". I acabà amb aquestes dues orientacions pràctiques: "Heu de ser constants en la pregària i heu de rebre sovint els sagraments, sobretot l'Eucaristia i la confessió. Només així els joves, vivint la vida mateixa de Jesucrist, sereu veritablement els apòstols dels mateixos joves".
Del missatge que el St pare ens adreçà en l'acte-espectacle-musical del Monte do Gozo destacaríem els següents fragments:

En la representació hem vist expressades, de forma molt plàstica algunes de les coses que molts homes es posen freqüentment com a meta de la seva vida i la seva acció: els diners, l'èxit, l'egoisme, el benestar. Però els joves pelegrins de l'escenari han vist que a la llarga això no satisfà pas l'home.
I de la mateixa manera que Jesús va cridar Jaume i els altres apòstols, també ens crida a cada un de nosaltres. cada un de nosaltres ha d'entendre i creure que "Déu em crida, Déu m'envia". Ell ens crida i la seva crida es realitza a través de la persona de Jesucrist que ens diu, com va dir als apòstols: "vine i segueix-me". Ell és el camí que ens condueix al Pare!.
"¿Què és la veritat?", va preguntar Pilat a Jesús. la seva tragèdia va ser que la tenia davant seu i no fou capaç de reconèixer-la.
La veritat és l'exigència més profonda de l'esperit humà. Per damunt de tot, heu d'estar assedegats de la veritat sobre Déu, sobre l'home, sobre la vida i el món. Però la veritat és Jesucrist. Estimeu la veritat !viviu en la veritat! Porteu la veritat al món! sigueu testimoni de la veritat! Jesús és la veritat que salva, és la veritat sencera a la qual ens guiarà l'Esperit de la veritat.

Crist és la vida, i ens diu que el sentit de la vida està en l'amor. Només aquell qui sap estimar perfectament i s'oblida de si mateix per a donar-se al germà, realitza de forma plena la pròpia vida i expressa en el mateix grau la pròpia vida i expressa en el màxim grau la pròpia recompensa terrenal. A vosaltres us correspon de donar testimoni al món d'avui de la veritat sobre l'amor. És una veritat exigent que sovint contrasta amb les opinions i amb els eslògans corrents. Però és l'única veritat digne de ser humana, cridada a formar part de la família de Déu.

Abans d'acabar aquesta petita crònica de la Iv Jornada Mundial de la joventut voldriem agraïr molt sincerament, a les Germanes del Cottolengo del Pare Alegre, les quals ens acolliren com a un altre Crist i no només a nosaltres sinó també a totes aquelles persones que trucaven a la porta, sense tenir en compte el color, les limitacions físiques, edat... Moltes gràcies!!!.

FIDEL CAMPOS
JOSEP MARIA FONS

ÚLTIMA HORA

Acolitat

El proper dia 5 de desembre, dimarts, es conferirà el ministeri d'acolit als seminaristes!

Carles Catasús
Joan Costa
Sergi Gordo
Rafael Míguez
Pere Montagut
Agustí Moreno
Josep Maria Turull

La celebració serà presidida pel bisbe auxiliar emérit de **Barcelona, el Dr. Ramon Daumal** i Serra. L'eucaristia s'iniciarà a les 8 del vespre a la capella del Seminari Conciliar.

Mort de jesuites a El Salvador

L'Equip de PORTAL OBERT, expresa la seva commoció i dol davant la mort d'un grup de jesuïtes salvadorenys, encapçalats pel P. Ellacuria.
Descansin en pau aquests cristians que han mostrat fins a les seves darreres conseqüències la seva fidelitat a l'Evangeli en pro de la pau i el diàleg enfront de la mort i la violència.

Pregària de nit

Ara, Senyor, que la fosca
em fa petit i vulnerable,
parla'm a cau d'orella
i desvetlla amb el teu alè
l'infant que dorm arronsat
al fons del meu cor empedreït.
Deixades les meves paraules
al peu del llit
com velles joguines trencades,
vull adormir-me escoltant la
teva veu.
Omple de silenci aquesta nit
i parla només tú, Senyor.
I demà, quan el sol despunti
sobre la ciutat,
segueix-me parlant
-que vull escoltar-te!-
en la veu de l'altre, en els
ulls de l'altre.

ANTONI

Entre presència i mediació

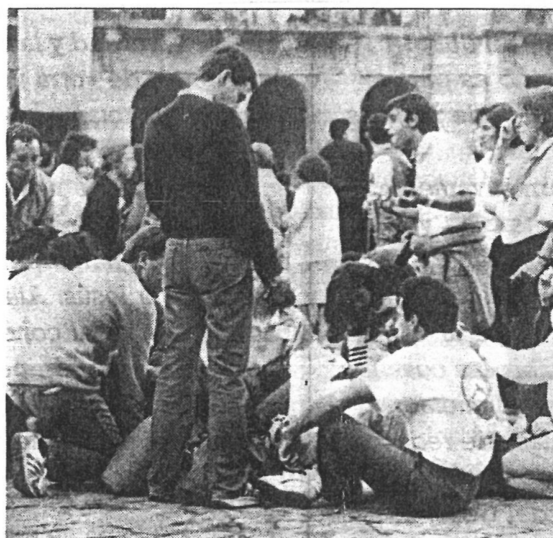
Sortir-nos de la discussió d'esquemes o raonaments es fa difícil per entendre'ls com a definitius i quan acaben per fer-se exclusius de qualsevol renovació o alternativa. Sovint ens assemblem més a rabins preocupats per la causística de la llei, que a homes atents al nostre temps i a la seva necessitat que Crist i no altra cosa, sigui el centre de la nostra vida i fonament de tot veritable humanisme.

Certament que els reptes plantejats per la vida actual, en totes les seves dimensions, són per a la pastotral una exigènci de servei, pel que fa a la proposta de criteris, formes, camins, estils o valoracions, que segons les necessitats i sensibilitats pren un o altre accent.

Els esforços que en diverses comunitats es dediquen a tota mena d'iniciatives, constaten per aquells que les han de dur a terme, una realitat: la demanda d'elements orientatius, per lligar fe i vida, per personalitzar la vivència de Crist i del seu seguiment. I això que sembla prèvi a tot plantejament o mètode, alhora, per fer-se operatiu, li és imprescindible. Al neguit per l'encert de donar a l'home d'avui allò que espera, per entendre i viure la fe, responem amb un cristianisme secularitzat o bé amb una apologètica disfressada de modernitat que no té altra lenguatge que la defensa. Una rivalitat estèril, explícita o d'intencions de fons sorgeix per opinions o decisions pastorals. Convé l'irrupció d'un anunci de l'Evangeli de Jesucrist, tant individual com col.lectivament a nivell intraeclesial i en el diàleg amb les cultures? O convé més un compromís, una responsabilitat, una acció que per ella mateixa i enmig de condicionaments socials, polítics o econòmics, encamini, interpel.li i porti a la descoberta de l'Evangeli de Jesucrist?.

Mentre això es debat hi ha el risc d'una insistència que no acaba de respectar prou la llibertat de l'acte de fe o la mateixa simplicitat evangèlica, i per altra banda, el risc d'acostumar-se a un humanisme eclèctic on tot és admès en benefici del compromís social que acaba per posar a Jesucrist en un calaix de sastre. En definitiva, ens trobem davant les conseqüències d'aferrar-se a un tipus d'espiritualitat abans d'entendre què facilita aquesta i quina hauria d'ésser la seva missió.

No és estrany trobar nous formalismes religiosos, que allunyen i fan malveure qualsevol tipus de compromís social o de grup. llavors és quan només en el petit grup d'incondicionals la fe és viscuda amb un to més purament espiritualista, amb una incidència sobre la vida i activitat social inconfessada i no sempre coherent amb l'Evangeli Dáltres però acusen després d'una llarga experiència militant en grups d'Església una manca de maduresa, on la fe és encara un capitol per encetar.

Evangelitzar, anunciar l'Evangeli de Jesucrist, hauria de fer cristians actius, testimonis del Ressuscitat en els diferents ambients, alhora que objectes d'una forta vivència espiritual, diguemOne mística pel que fa a la pregària cristiana, a l'estil de vida, als compromisos i decisions, al sentit d'Església, o a la vida dels sagraments... Aquesta unitat sosté, enriqueix i dóna un original sentit de l'existència cristiana que romandrà a punt per treballar, des de la suplència o iniciativa, personal o comunitàriament amb tot allò que d'Evangeli tenen altres col.lectius o propostes sobre l'home i la vida. Així la presència o mediació, deixaran d'ésser paradigmes estàtics per estar al servei de la fe i de la seva expressió. Es tracta d'arribar a "l'home que arriba a la talla de la plenitud del Crist" (Ef 4,13).

Oposar camins o endurir posicions, que per òptimes, separin, empobreix la resposta que cadascú dóna a la crida de Déu a viure en Crist, la filiació que ens fa germans. l'Esperit Sant és qui ens fa lliures, pobres i despresos, fins hi tot del que creiem essencial. Quan es parla tant de metodologies o estils; quan aquestes no accentuen tant el do rebut com la petita parcel.la dels dels qui obren igual; quan la riquesa de parlar de Crist des de l'experiència personal, és substituida per la comparació inútil d'uns grups per altres, queda encara molt camí a recórrer.

Les nostres catequesis, grupsde revisió de vida, de pregària, de fomació,... haurien d'ajudar en aquest sentit, no només a rebre, viure i revisar els continguts bàsics de la fe cristiana, sinó a trobar la millor manera de realitzar-los en el procés de cadascú, tenint en compte el llenguatge, medi i singularitat

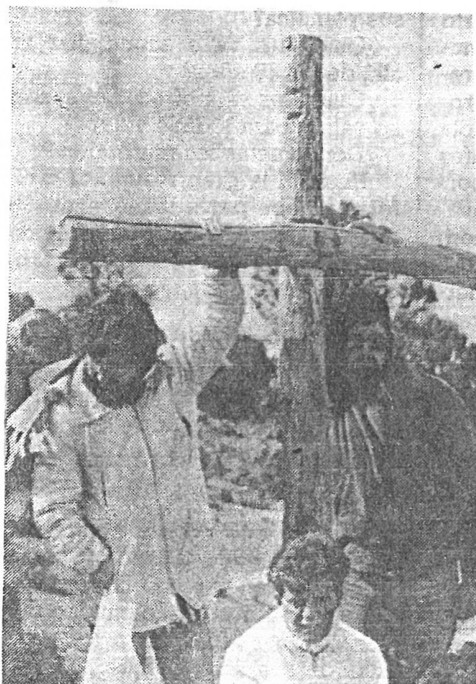
pròpies d'aquell que esdevé deixeble. En un context eclesial de diversitat respectuosa, l'objectiu comú és el ple desenvolupament de la fe que el mateix Crist ha iniciat i du a terme.

Aquesta reflexió voldria intuir que, en un context on cada vegada és més àmplia i diversificada la realitat d'espiritualitats o estils, necessitem elements per a discernir allò que correspon al nucli de la fe, de la concrecció personal que hom pugui o vulgui donar-li. Es tracta de discernir la vocació i missió rebudes, conèixer la sensibilitat que aquells suscitin; garantir la plena llibertat personal i de respecte per la interioritat; exigència de vetllar perquè allò singular i carismàtic no esdevingui sectari i partidista, malentès o utilitzat.

La preocupació, no va més enllà, de la realitat que viuen molts joves, tant lluny de vegades del que, per afinitat o convencimen fem passar per sobre d'ells.

L'anunci i la descoberta de Jesucrist, ha de portar-nos a l'essencial, on els diversos camins i models, restin al servei del qui creu i confessa, i siguin camí per l'Església.

PERE MONTAGUT I PIQUET

Una opinió

I baixaven a les catacombes on es reunien per escoltar la Paraula i celebrar la Partició del Pa. Ho havien de fer d'amagat perquè no se'ls reconeixia oficialment. N'estaven contents i joiosos, tot i ser malvistos, perseguits i castigats.

El món va donar moltes voltes. Alhesores era la mateixa oficialitat la que marcava els dies de festa per anar als populosos i solemnes oficis. Els que eren malvistos eren els qui no hi anaven. Vés per on!

El món segueix voltant. Però ara sí que estem ben marejats. Els "jueves" ja no "relucen más que el sol" si no estan en vermell al calendari estatal, per exemple. Una festa no és més o menys cristiana perquè ho diguin els polítics. Els creients sabem com hem de "fer festa", i els que no ho són, també. El que hem d'evitar és que siguem nosaltres mateixos, els creients, els que les fem malbé. de tal manera que hem aconseguit un Nadal amb grans pessebres de plàstic a la plaça, amb uns programes de TV sense sentit; uns Reis de El Corte Inglés; una Setmana Santa que omple l'estanteria del menajador de records de Sevilla i d'Estambul; i una quantitat de festes puntuals que a la majoria li serveixen més per fer vacances que per recordar-nos del Senyor. Quan en un estat a-confesional posem en un mateix pot la constitució i la Immaculada, malament. la segona és festa perquè, en el joc democràtic, legítimament ho demanem i legalment se'ns concedeix. però per això no és més festa.

Imagino un irreal i hipotètic calendari laboral sense festes religioses. Seria força mal acceptat, perquè hauríem de treballar més. Però no ens aniria malament als creients: recuperaríem el sentit de la festa, el de la celebració eucarística, i moltes "coses" de la identitat cristiana.

No és qüestió de posar-se en contra de res ni de ningú, ni de defensar-ho a capa i espasa. el que us vull dir és que, llegint la realitat, hem d'aprendre a ser millors i més autèntics creients.

Un any no "ens treuen el Corpus" perquè no sigui festa el dijous, o perquè "ens ho han passat" al diumenge. no hem de sentir-nos trepitjats per això. És "Corpus" quan la comunitat cristiana ens posem d'acord i ho celebrem reunits tot junts, encara que sigui al vespre i cansats del treball. Si no és laboral, podem celebrar millor el dia dedicant-lo al sentit de la festa cristiana (estar amb la família, temps de recolliment i reflexió, obres de caritat...); però si no, ho celebrarem igualment, com puguem.

Si esperem que això ens ho donin fet, ens donaran fet també el nostre viure cristià (si és que no ens l'estan donant ja). Quan parlem de "ser creients enmig del món" volem dir ser persones amb el coratge de viure la vida del Crist cada, immersos en els nostres ambients de treball, de família, de barri,...

I de vegades porta a conflictes, que són propis d'una opció clara i d'un estil de vida definit. Això ens dóna identitat, i és per als que ens envolten una oferta d'autenticitat humana que molts recerquen, i potser trobarien en nosaltres.

Déu ens està oferint un temps d'augment del nostre "pes específic" com a seguidors de Jesucrist. Aprofitem-ho.

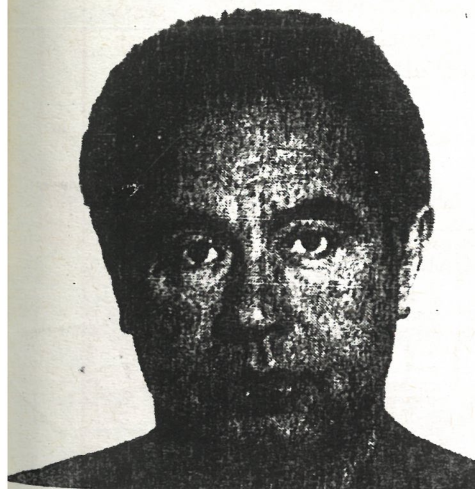
JOAQUIM FLURIACH

A los jóvenes

Hay Iglesia fuera aparentemente de donde está la Iglesia institución y hay mucha realidad que no es la Iglesia dentro de lo que llamamos institución, que no tiene que ver mucho con el Evangelio. El interrogante de autenticidad que nos tenemos qu plantear es quien está más cerca del Evangelio. No planteamos cómo la Iglesia puede atraer a la juventud, sinó que los jóvenes descubran que son Iglesia cómo son y dónde están.

La Iglesia histórica no coincide en muchas cosas con la iglesia que Cristo quiso, pero no podemos oponer Cristo a la iglesia, desde la fe. Quedaría Cristo decapitado, no unido a su iglesia. Jesucristo es quien la hace ser iglesia aunque sea pecadora. Hay jóvenes, lo mismo que obispos y sacerdotes, que quieren vivir en una Iglesia más auténtica.

La Iglesia no puede esperar a que la gente venga ni sentirse demasiado segura con la verdad poseida. La precisión de las fórmulas no basta, si no nos preocupamos más por vivir estas formulaciones de la fe. Tenemos que salir de nuestros refugios y guaridas, para ir donde la gente está. No vamos porque somos cómodos y os tenemos miedo.

Tenéis que sacarnos, hacernos esa caridad fraterna para acercarnos a la juventud, donde está la vida.

Tenéis que ayudar a la Iglesia a que se baje de sus catedrales y pedestales, viniendo a hablarnos de tú a tú, a compartir la fe juntos. Nos tratáis como superiores y nos hacéis serlo. Somos hermanos en la fe, para compartir juntos nuestras vidas. Tenemos que buscar y dialogar juntos, no dar órdenes desde fuera. Tenemos que vivir en comunidad con vosotros y celebrar juntos la Eucaristia.

Nos preocupamos más de las instituciones y leyes que de las personas. Nos preocupamos más de las violaciones de normas litúrgicas y nos quedamos tranquilos cuando vemos que la gente en los pueblos no entiende la misa. Vosotros que a veces despreciáis la ley y buscáis lo más vital, tenéis que ayudarnos a dar prioridad a la persona, como hizo Cristo.

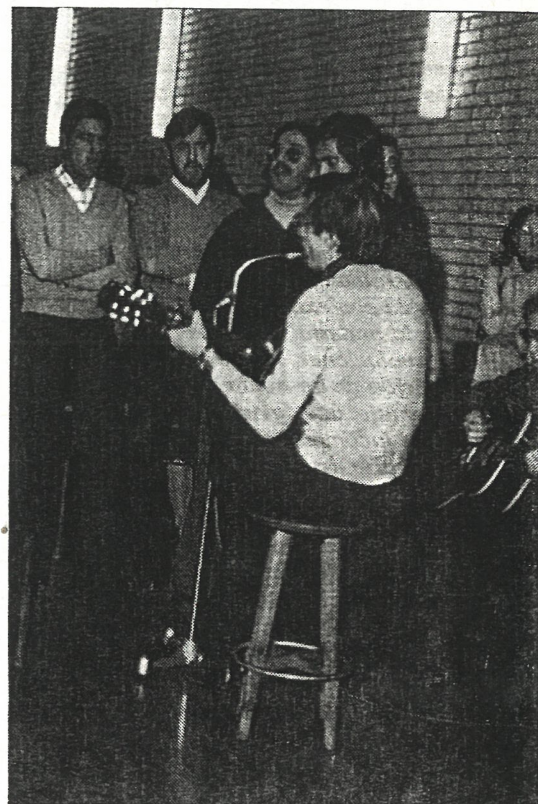
Os sentís extraños en la Iglesia. Nos veis propietarios. Quizá algunos esperáis que nos vayamos los que estamos estorbando. "Antes de entrar, dejen salir". Si veis las puertas cerradas en los sitios en que debíais participar, que saltéis por las ventanas y que invadáis la iglesia porque es vuestra, para ayudarnos a no sentirnos propietarios de ella. No os dejéis domesticar. Una Iglesia que no es de todos no es de Jesucristo, porque es universal. No traigáis a ella actitudes de adultos que no son las vuestras, sino esa actitud festiva. Como se alegran los viejos, que quedan en los pueblos, cuando regresan los jóvenes de vacaciones.

Veo a una Iglesia demasiado hecha, constituída. Debe ser una Iglesia a medio hacer, en estado constituyente. A pesar de ser la Iglesia de Cristo, tendrá siempre que seguir profundizando en la verdad y cambiar para servir mejor a la salvación. Con vuestro sentido del cambio no acceptáis más que a un absoluto que es Dios. Aún en los dogmas, la verdad puede ser más que conocida y profundizada. Lleváis con vosotros unos valores que enriquecen a la Iglesia: deseos de libertad, respeto al hombre, lucha por la justicia, liberación de la mujer.

¿Qué podemos hacer? Cada uno y cada grupo ser hombres de esperanza en medio de tantas dificultades; la fe y el Evangelio hay que vivirlo, planteamos en grupo esto que parece imposible, desde la propia realidad en que estáis. No pidáis que la jerarquía lo haga todo ¿I VOSOTROS?

Del Bisbe d'Osca
JAVIER OSÉS

Text preparat per A.V.

AGENDA

SEMINARI

24 de novembre: Jornades de convivència i formació: "L´ATENCIÓ PASTORAL ALS DROGADICTES", per la Sra. Mercé Fontanilla.
1 de desembre: Termini per presentar cartells pel concurs "Dia del Seminari 1990" amb el lema "CRISTIA AMB VOSALTRES, PREVERE PER A VOSALTRES". Les bases són a la Porteria del Seminari
7 de gener 1990: Recés a Montserrat: "Parlar de Déu en el nostre món", pel P. Abat Sebastià Bardolet.

DELEGACIÓ DIOCESANA DE PASTORAL DE JOVENTUT

14 de desembre: "Senyor, ensenyeu-nos a pregar". Escola de pregària dels joves a la Catedral, a les 19 hores de la tarda.

JORNADES DE REFLEXIÓ PER A JOVES A MONTSERRAT

16 i 17 de desembre: Xerrades per nois-es (més de 17 a) sobre "L´esperança cristiana" pels PP. Cassià M. Just i Miquel Estradé. Des de dissabte a les 12 a diumenge a les 15´30. Per inscripcions: Tfn: 335.02.51-Josep-Enric-

JARC

8,9 i 10 de desembre: Seminari sobre"La pobresa a les nostres comarques: reptes i actituds", amb T. junyent, josep Vives, Paco Candel, R.LLauradó i J.Rodorta. Més informació a la secretaria de la JARC: Pça de l´Església s/n-LLiçà d´Amunt (Barcelona).

CENTRE DE PASTORAL MATRIMONIAL

25 i 26 de novembre: Congrés sobre el Futur de la Parella, al Palau de Congressos, pel 25 aniversari del CPM a Barcelona. Amb: G.Mora, R.Casas, A.Cabre, P.N.Barri, R.Bofill, E.Duran, H.Sáenz Guerrero, C.Torner,A.Nel.lo,O. Fullat, I.Salvat, M.Vidal, M-C Vayssade, C.Godfried Dannels, Malú Reboa. Informació: c/ GranVia 646. T.301.25.77

CENTRE D´ESTUDIS PASTORALS

27 de novembre-18 desembre:Els dilluns, de 7´30 a 8´30 del vespre, curs:"El magnífica càntic de salvació", pel Dr. Isidre Gomà.
30 de novembre-14 desembre:Els dijous, de 4´30 a 6´45de la tarda,curs "cristians en el món d´avui: visió sociològica. Resituació de l´Església en la societat; massa present o massa absent?; acceptació o refús?", pel Sr. Antoni Bascompte.
Més informació: c/Rivadeneyra, 6,3ra. T. 317.48.58

CENTRE D´ESTUDIS FAMILIARS

23 Novembre-21 desembre:Dijous de 7´30 a 9 del vespre, curs: "Classes socials i família", per Daniel Cervera, sociòleg.
12 desembre-6 març: Dimarts,de 7´30 a 9 del vespre, curs: "Antropologia canònica matrimonial", per Jaume Riera Rius, vicari judicial.
Més informació: c/Diputació, 231, T.253.86.59 (Tardes)

CEVRE-Unió de Religiosos.de.C.

1-3 de desembre: "Animació espiritual de la comunitat" per Jesús Corella,S.I.
Al Casal Borja. T. 302.43.67

Equip de Portal Obert

Director:
R.Octavi Sànchez
Corresponsals:
Jesús Manuel Martínez
Convictori
Antoni Rubio
Diputació
Josep Maria Fons
Sagrera
Administració:
Agustí Panyella
Joan Ramon Bullit

PORTAL OBERT agraeix totes les col.laboracions, que fan possible la sortida de la nostra revista, així com convida tothom a col.laborar en qualsevol tasca de recolzament amb aportacions, articles, i idees vàries.
S´agraeixen especialment aquells articles d´opinió que fomenten el diàleg i la clarificació d´idees. PORTAL OBERT, però, no s´identifica necessàriament amb cap d´ells.

PORTAL OBERT

Dip.Leg. B-43509-86
c/Diputació 231
08007-B